

DESPLĂTIREA
VISELOR

IONUȚ
CARAGEA

Ionuț Caragea

sau spectacolul ființial între realitate și vis

Am în față noua carte de poeme semnată de Ionuț Caragea, *Despletirea viselor*, o carte subsumată unui concept: *Visul*. Construită acribios și armată cu câteva pagini de aforisme despre vis. O să încep acest cuvânt însoțitor spunând că la apariția celei de-a doua cărți semnată de Ionuț Caragea, în 2007, scriam: *Unul dintre poezii adevărați ai noului val scriitoricesc afirmat în ultimii ani este, fără îndoială, Ionuț Caragea. Născut la Constanța (1975), rugbist de performanță mondială (triplu campion al provinciei Québec, echipa „Parc Olympique” din Montréal), poetul și-a urmat destinul dincolo de ocean, în Canada. A debutat cu poeme pe internet, iar editorial în 2006, cu volumul „Delirium Tremens” (Iași, Editura „Ștef”). Cea de-a doua carte, apărută tot la editura ieșeană „Ștef”, cu titlul „M-am născut pe Google”, a impus rapid un poet de mare forță ideatică, un constructor de stări lirice originale, aflat pe drumul descoperirii marii poezii.” De atunci până în anno domini 2018, Ionuț Caragea, poet născut iar nu făcut sau, cum ar fi spus Maiorescu, poet în toată puterea cuvântului, (numit de critica literară „poetul*

născut pe Google”), a descoperit poezia adevărată, scriind-o și așezând-o în matca originală a unei opere. A publicat peste patruzeci de cărți, apărute în limba română și în câteva limbi de circulație.

Despletirea viselor - poeme și aforisme, ce apare la Editura „Princeps Multimedia”, este o carte la fel de profundă și spectaculoasă ca acelea care o precedă, **Eu la pătrat** (2017) și **Cenușa din abis** (2018). Aceeași înaltă frazare lirică, un bogat spectacol ideatic și impresia unei stări poetice neîntrerupte. Trebuie să spun că acest poet cu destin nu se dezmente. Și mai trebuie să spun că am putea cita din fiecare pagină a acestei cărți dense prin forța ideilor, dar și a imageriei lirice, care poartă pecetea harului și a originalității. Convins că poetul adevărat e o așchie de dumnezeire, așa cum spunea acum nu multe secole Leonardo da Vinci, cu o conștiință clară a ceea ce face, Ionuț Caragea spune: *„dacă la început a fost cuvântul pot spune că Dumnezeu a fost poet și a creat universul așa cum și eu am creat poezia mea.”* Poetul știe că „moartea e ultima mască/ pe care-o purtăm”, că „poetul este singurul / care zgârâie această/ ultimă mască/ cu bisturiul cuvintelor sale” și că suferința din dragoste „e ca o lacrimă care cade/ pe altarul sufletului/ precum o picătură chinezească.” Pentru el, umbra este „o aripă rănită a morții”, pământul, „o floare fără petale”, viața, „această melodie la care

adaug partitura inimii mele.” Când e vorba de visare, Ionuț Caragea devine dictatorial: „n-ai dreptul să visezi/ fără să știi ce-i durerea/ și n-ai dreptul să fii fericit/ fără să știi ce-i moartea/ iată lumea în care trăim// suntem ostatecii îmbrăcați/ în uniforme ridate/ care privesc frumusețea/ prin fereastra cu gratii/ a rănii.”(*Ostatecii durerii*)

Cenușă, vis, umbră, așteptare, cer, sacerdot, abis, emoție, absență sunt de fapt simboluri ale romantismului, dar pe care poetul știe să le așeze în tipare noi, originale, de o izbitoare modernitate. O viziune interesantă a cărții o întâlnim în excelentul poem *Orfelinat ceresc*: „oare-aș putea face două lumi diferite/ care să se atragă și să se evite/ nedorind să se cunoască vreodată,/ o lume de oameni și o lume de umbre,/ trăind și murind totodată?/ oare-aș putea să-i las și pe ei să viseze/ lumi în care să trăiască, fără să graviteze/ în jurul visului meu?” Spunem fără a greși că un poet poate fi evaluat și prin forța cu care suportă realitatea, mai precis realul agresiv. Ionuț Caragea propune ca pe o formă curativă, salvatoare în aceste timpuri postmoderne, Visul. Uneori, eminescian, chiar visul visului din vis. Față de Lope de Vega care se juca cu acest concept, Ionuț Caragea, care are atâta încredere în cuvântul civilizator, spune cu gravitate: „ poate că voi muri într-un vis/ în care durerea nu doare/ în care singurul coșmar/ este viața.” Pe deasupra,

poetul are credința că „vom renaște din cenușa unui vis”.

Un bun exeget al poetului va trebui să analizeze incipiturile și neapărat finalurile poemelor acestui orgolios constructor de templu liric. Mă aventurez să citez doar câteva incipituri realizate „în tăietură”: „viață, mă cucerești cu o altă iluzie”; „încă mă îmbată mireasma ta pe nesfârșita alee”; „cuvintele sunt decorații obținute în războaiele minții”; „prin lacrimi tragem de timp în fața zădărniceii”; „umbra trăiește jumătate din viață în afara omului”; „o doză de ridicol există în toate minunile”. A se observa tonul aforistic al acestor ziceri lirice, scrise de un poet care are întotdeauna ceva de spus. În rest, vorba poetului: „talentul e talent/ și-l las prin testament/ prin tot ce eu am scris/ în viața mea de vis”.

Cu *Despletirea viselor* Ionuț Caragea, lider de necontestat al generației sale poetice, a reușit să ne ofere încă o memorabilă carte. Etalând discursul elevat, sentimentul pur, logica clară (deși paradoxul își are rolul său), poezia sa menține în metafizic un spectacol ființial cu totul și cu totul magnetic.

Daniel CORBU